

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ישראל נחושה ובטוחה יותר

ד"ר אלן בייקר

לשמיר היה קשר עם הרבי, ואני משער שהוא זה שהמליץ לנתניהו לבקר אצלו.

הגענו אל חצר הרבי בליל שמחת תורה, בשעת ההקפות. הובילו אותנו ישירות אל הבימה שעליה עמד הרבי, והוא שוחח עם נתניהו ואתי במשך כארבעים דקות, מה שנראה בעיניי יוצא מגדר הרגיל.

לאורך כל אותה שיחה - וגם עובדה זו הרשימה אותי מאוד - שוחח הרבי אתנו בעברית מושלמת. כלומר, לא בעברית תנ"כית, אלא בעברית מודרנית, וניכר היה שהוא שולט בה היטב.

השיחה נסבה על סוגיית הביטחון במזרח התיכון. בשעתו ניהל ראש הממשלה שמיר מגעים ושיחות בעניין הוצאת כוחות צה"ל מלבנון, והשאלה האם על ישראל לסגת מלבנון או לא, טרם הוכרעה.

בסופו של דבר, ישראל אכן נסוגה, אולם הרבי עמד על כך בתוקף שאל לה לישראל לסגת בעת ההיא. (יותר משנתיים קודם לכן, בתחילת מלחמת לבנון, דחק הרבי בישראל לחסל את קיני המחבלים במהירות ובתקיפות, ואחר כך לסגת מיד מלבנון. אולם, בשלב שבו התקיימה פגישה זו, נסיגה ישראלית הייתה נתפסת כסוג של כניעה.)

"נכנסתם ללבנון מתוך הגנה עצמית, בגלל הטרור שיצא מהשטח הלבנוני", אמר הרבי. "בנוסף לכך, שוררים יחסי עוינות מול סוריה. אם יהיה צורך בכך, עליכם להמשיך ולהתקדם אפילו אל תוך השטח הסורי. זכותה המלאה של ישראל להגן על עצמה".

כמה פעמים חזר הרבי על לשון הפסוק "ביד חזקה ובזרוע נטויה", כלומר, שעלינו לעמוד בתוקף. זה היה המסר שהוא ביקש שנעביר לשמיר, והוא חזר והדגיש זאת שוב ושוב.

נראה היה גם שהרבי השתדל במיוחד לעורר את נתניהו לכך שבתור שגריר באו"ם, עליו לאמץ עמדה תקיפה ונחושה בכל הנוגע לזכויותיה של ישראל בקרב הקהילייה הבינלאומית. האו"ם היה אז - ובוודאי נותר כך גם היום - ארגון בלתי ידידותי ביחסו כלפי ישראל. הוא מאמץ ללא הרף החלטות עוינות בנוגע לישראל, ומגלה יחס מפלה בגינוייו

«

בולדתי וגדלתי באנגליה במשפחה מסורתית. השתלמתי במשפטים ביוניברסיטי קולג' בלונדון, ואחר כך באוניברסיטה העברית בירושלים. משנת תשכ"ט (1969), אני מתגורר בישראל. שימשתי במשך שנים רבות תובע צבאי ברצועת עזה ובסיני, וכן יועץ משפטי לצה"ל בנושאי משפט בינלאומי ודיני זכויות אדם, ואחר כך עברתי למשרד החוץ בתור יועץ משפטי.

במהלך תקופת עבודתי במשרד החוץ, נשלחתי לניו יורק, שם עבדתי במשך ארבע שנים כמשפטן בכיר במשלחת הישראלית לאו"ם.

באותה תקופה כיהן בנימין (ביבי) נתניהו כשגריר ישראל לאו"ם, ואני נהגתי ללוות אותו בכל פעם שהיה נוסע להשתתף באירועים בעלי אופי יהודי דתי. באחד המקרים - היה זה בשנת 1984 (תשמ"ה) - התלוויתי אליו בביקורו אצל הרבי מליובאוויטש.

חלק מהסיבה האמיתית לרצונו של ביבי לפגוש את הרבי היה הקשר האמיץ שקיימו כל שגרירי ישראל, וכן שרי החוץ וראשי הממשלה שלה עם הרבי. בשעתו, כיהן יצחק שמיר כראש ממשלה, והוא שמינה את נתניהו לשגריר באו"ם.

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

כלפי המדיניות הישראלית. למעשה, דבר לא השתנה לאורך השנים.

הגישה העוינת של האו"ם הציבה אתגרים רבים בפני נתניהו, וניכר היה שלרבי חשוב מאוד שהוא יהיה שגריר חזק ותקיף, כזה שאינו חושש לבטא את העמדה הישראלית מבלי לחוש צורך לנקוט בדיפלומטיות יתירה.

אחרי שסיימנו לשוחח, הזמין אותנו הרבי לבוא לרקוד עם ספר התורה. ירדנו מהבימה ורקדנו, כאשר הרבי מביט עלינו מהצד. בסך הכל, הייתה זו חוויה מיוחדת במינה.

למרבה הצער, ישראל הסיגה בסופו של דבר את כוחותיה מלבנון. היה קשה לממשלה הישראלית לעשות משהו מבלי לתאם את מהלכיה עם מדינות אחרות, ומבלי לעורר את זעמן של ממשלות אחרות - עובדה שהגבילה את יכולתה של ישראל לנהוג בהתאם להמלצת הרבי.

לי אישית לא היה כל ספק שהרבי היה בקי ומעורה לחלוטין בכל מה שמתרחש בעולם. הוא הכיר את המצב הפוליטי, וידע היטב מה בדיוק קורה, לכן ההמלצה שלו הייתה עצה מלומדת. על אף שהיה מודע למגבלות המוטלות על ישראל מצד מדינות אחרות, הוא היה מאוד נחוש בדעתו שאסור לישראל לסגת.

דבר הפגישה הזו התפרסם, ולהפתעתי הרבה, לכל מקום שהגעתי בניו יורק, אנשים היו עוצרים אותי ומבקשים, "ספר לנו על השיחה שקיימת עם הרבי". שנים אחר כך, בכל פעם שהגעתי לקראון הייטס, תמיד התבקשתי לדבר על הרבי. למעשה, אפילו כיום, הרב החב"די בבית הכנסת שלי במקום מגורי סמוך לירושלים עדיין שואל אותי על אותו מפגש.

מה שאני אומר לו הוא שהרבי כנראה צדק. עשרים וחמש שנה אחר כך עדיין אין שלום, ואנחנו עדיין נתונים במעגל בלתי פוסק של עוינות, איומים ואלימות. אני יכול רק לשער שאילו היינו נשמעים לעצת הרבי, כנראה הדברים היו נראים אחרת. ייתכן שהיינו במצב טקטי או אסטרטגי שונה שהיה גם מאפשר לנו להיות בעמדת מיקוח טובה יותר. כמובן, אי אפשר לדעת בוודאות. אני יכול רק להעריך שהרבי חשב על כל ההשלכות מכך שישאר תישאר בלבנון או תמשיך צפונה אל שטחה של סוריה, ועל מה שהיה מתרחש בעקבות כך. אלו דברים שכמובן לעולם לא נדע - באיזה אופן היה המצב בסוריה שונה כיום, אילו ישראל הייתה נוהגת בהתאם לדברי הרבי.

לסיום, אני רק רוצה לומר שהייתי מעורב בניהולם של משאים ומתנים לצד שרי חוץ וראשי ממשלות רבים - בין אם זה בנימין נתניהו, אריאל שרון, דוד לוי, שלמה בן עמי, ציפי לבני או סילבן שלום - בתור היועץ המשפטי שלהם בנוגע

לשאלות בתחום החוק הבינלאומי. אולם, החוויה שלי עם הרבי הייתה ייחודית, והיא זכורה לי בצורה בולטת במיוחד. אני סבור שגם נתניהו שותף לתחושה זו - למעשה, הוא אמר לי פעם שזהו אירוע שהוא זוכר היטב.

אחרי אותה פגישה, חשתי יותר ביטחון בעבודתי באו"ם - לא לנקוט בגישה מתנצלת ומצטדקת מדי; להיות יותר נחוש ואסרטיבי. הרבי הצליח לשכנע אותי שאין לנו כל סיבה להתנצל. ובשנים מאוחרות יותר, כאשר שימשתי שגריר ישראל בקנדה, נשאתי דברים בפני קהלים שונים לעתים קרובות, ותמיד אמרתי, "איננו צריכים להתנצל על מה שאנו עושים. גם לנו יש זכויות".

מר אלן בייקר הוא מומחה במשפט בינלאומי ושגריר ישראל לשעבר בקנדה. כיום הוא משמש מנהל המכון לדיפלומטיה ציבורית במרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה. הוא רואיין בחודש מנחם אב תש"ע (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ט (1959) — במכתב לקהילה שבה שרר מצב של העדר קירוב לבבות, מציע הרבי שייסדו שיעור לימוד ברבים בקונטרס 'החלצו' של אדמו"ר הרש"ב, העוסק בהרחבה במעלת מצוות אהבת ישראל ומבאר את השורש של פירוד הלבבות והמחלוקת. הרבי מציין כי בכוחה של התורה - ובפרט פנימיות התורה - לטהר ולתקן את המצב, ומתוך חסד ורחמים.¹ ט"ו באדר

< תש"כ (1960) — במכתב למזכ"ל הסתדרות המורים בישראל, מר שלום לוי, מברכו הרבי בקשר לידיעה על הרחבת רשת בתי הספר, בפרט לצעירים שאינם נכללים במסגרת חינוך החובה. הרבי גם מבקש לברר באמצעותו האם נכונה השמועה שפורסמה בעיתונות בארה"ב ולפיה הוכנס לתכנית הלימודים בארץ הקודש התחום המכונה 'דת השוואתית'. הרבי שואל בכאב מדוע לבלבל את מוחות התלמידים והתלמידות בלימוד על אודות הנצרות והאיסלאם, ובפרט שעל פי מה שפורסם, הוכנסו לימודים אלו אפילו לבתי הספר החילוניים.² ט"ו באדר

1 אגרות קודש, כרך יח, עמ' רכא
2 אגרות קודש, כרך יט, עמ' ריט

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד